

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம். சஞ்சிகையெ.] துணை அலுவலர். ஆன் மீ. ௨௨ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, June 22, 1848. [Vol. VIII. No. 12.]

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—two shillings a year—PAYABLE IN ADVANCE.

To Subscribers who receive the Paper by mail, each copy, inclusive of postage—four shillings a year.

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by five subscribers uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.

The names of Subscribers will be published; and all receipts of money will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at four shillings a year; their papers having to be sent by mail, and a postage of one penny, being prepaid on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of one penny and a half each line, reckoning the type at Brevier size of seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be post paid to receive attention.

POINT PEDRO—Mr. G. H. HALLOCK.

JAFFNA—THE MISSIONARIES.

TRINCOMALIE—Rev. J. WALTON.

COLOMBO—Messrs P. B. FERNANDO and SON.

KANDY—Mr. L. LAWTON.

BATTICALOE—Rev. J. GILLINGS.

MADURA—Rev. C. F. MUZZY.

DINDIGUL—Rev. J. RENDALL.

MADRAS—P. R. HUNT, Esq.

நாற்சமயகோளரி.

அகஸ்தியர் விருத்தம்.

உத்தாரந்தன் லப்படி புராணங்கடிக் உலகத்தல்பா ரதம்போலக் கதையுண்டாக்கி—கர்த்தாவையின்ன தென்றோகாணோட்டாமல் கபடநாடகமாக வேதஞ் சேர்த்து—சீத்தாகவிராய்ச்சனங்களைல்லாந் தீய் லேவேவுதற்குப் பெரும்பால்ப்பாடிப்—பத்தாசைக் கொள்வதற்கொப்பினையுங்கூட்டிப்பாடினார் சாஸ்திர ததைப்பாடினார்.

கொங்கணர் விருத்தம்.

வேதாந்த வேதத்தின் விபரங்களை விரித்துரைக்க ப்பிரியோர கோபல்வேண்டாம்—நாதாந்தமாரென் றுங்கேட்பீராக்கி நான்றியேன் கேட்டிருப்பேன் மூவ ரல்ல—வேதாந்த மகாமேரு ஒருவன்வேறே விரித்து ரைக்க நாவுமுண்டோ வால்மீங்கேளீர்—மாதாந்தது கைக்குள்ளேயடங்காதுதன் மட்டில்லா மூவருக்கு முதன்மைதானே.

என்று சீரங்கத்து கொங்கணவர் இராமாயணம் பாடின வால்மீகருக்கு இந்தத் தீர்மானத்தினும் மெய் யான சுவாமிகள ல்லவென்றும், இம்முலருக்குமேலா னசுவாமியொருவர் இருக்கிறாரென்றும் அவர் ஒன்று க்துள் அடங்காத ஏகநாதகைய சாட்சியாய் பராபர வஸ்துவே இம்முலருக்கு முதன்மையான தேய்வந்தா னென்று நிரூபித்து இவர்களை வேறுமனத்தாக்களெ ன்று சொன்னார்களல்லவோ! இதைக்குறித்துச்சொ ல்லிய பாடல்களாவன.

திருமுலர் விருத்தம்.

காணப்பா ஒருவயணர் தெளியச்சொல்வேன், க ற்றவர்களுமேரு க்ரானியானார்—பூணப்பா திருவுள் த்தையறியவேண்டு போய்வைந்து காணாமற்பொதுவா ய்ச்சொன்னேன்—ஈணப்பா திருவுளத்தை மதியினு லே நீகர்லாவாந்ருமொருவரென்றும், தானப்பாவ ரைத்தீட்டார் அநேகம்பேர்கள் சாதகமாயொருவரெ ன்று மொழிந்தீட்டாரே.

காவலர்கள் இராசாக்கள் பிறவுமந்த, கர்த்தனுட சமுதத்தில்க்கமுண்டோ—தீயுலகில் தீயினையால்சா பத்தாலே தீனமாறியவரவர்க்கு வேறேயாச்சு—நாக மத்திலுண்டே மிலேச்சர்க்கேளும் நாற்றிசைகளுடை யவர்கள் மூவர்தானே—போகமத்திலுடையவர்கள் சீ ற்ப்பதாக உற்றுநின்றபாற்ப்பார்கள் உறுதியோடே.

என்றுவெளியாகிறபோதுஇத்தீர்மானத்தினும்மகா கொடும்பாலிகளாகிய மன்தச்சென்மமேயன்றி தெ ய்வமல்லவென்றுங்களுக்கு அறிவுமுணர்த்தியுந் தே ய்ப்படாதா! ஐயோ இன்பிழைத்திராத சிவன் விஷ னுணு என்கிற இரண்டு ஆதிமன்த இராசாக்களா இப் பொழுதுபணிந்தால் அது முன்சொன்ன இலட்சண ங்கவையுடைய ஒன்றான பராபரவஸ்துவைத்தொழு க்றதாய்ப் பலன்தருமோ என்பீர்களாகில் அப்படிப்ப ட்ட தமீழ்க்களுக்கு இந்தக் காரியங்களை உற்றுவிசா ரிக்கிற விசேஷத்தையறிவு கொள்படாதா! என்றிருக்க னாங்கள் வேதத்துக்கு அயோக்கியரென்றும்.

ரும். காண்டம்.

கம். பிரிவு.

இனி நாலுமுகப்பிரமாவைக்குறித்துச் சொல்லியது. பொதுவின் ல் எவர்க்குத் தேய்வமொன்றென்று பொதுப்பட வாயினாலுரைத்தும் புலவர்கள் பதின லெழுகடலவையிற் புராணமாயிருக்கிறதனத்தம்—சதுமுகனமைத்தா ரயன்மால்சீவனையுஞ் சத்திய ன்டாக்கினார்வன சங்கரன்னைத்தபரியணஞ்செ ய்தார் சாம்பலிதசைமுகனாரியும்—விதுவண்யரவன யும்வரோமேறையையும் விரும்பியாராதனைசெய்து வீறுபேறடைந்தாரென்கிறதொருபால்மிகையுள்ளோ ரென்பது மறுபால்—இது தீர்மானத்தினாலுடையோ டுமேதீர்மறையற்றதாயிருக்க விச்சரன் நிருமாலிருவ ரைப்பணிந்தால் ஏகனைத்தொழுவதாயிடுமோ.

என்பதில் பொதுவெல்லவாருத்தர் தேய்வமொ ன்றென்று பொதுப்பட சகலசாதியாருக்குச் சாஸ்திரவாளிக்குடைய மார்க்கங்கள்இலும் தங்கள்ன் சொந்த வாக்கினாலுஞ் சொல்லவேசொன்னாலும் ப த்தினு புலவர்களுள்ளும் ஏழு கடலென்றும் அவ ற்றும் பூருவந்தொடுத்திருக்கிற எல்லாச்சராசரங்களை னைத்தையும் நாலுமுகப்பிரமாவைத்ததாக உங்கள் இந்து சாதர்வேத சீத்தாந்த அந்தணர்களுடைய சா ல்திரங்களைச் சொல்லப்படிருக்கிறதையுந் தள்ளி ஐந்து முகங்கவையுடைய பிரமாவையும் விஷ்ணு வையுந் சீவனையும் படைத்தாரென்றும் அவரு டைய நெற்றிக்கண்ணைச் சிவன் தந்திரமாய்ப் பிடுங் கி அவனையும் மோசப்படுத்தினீயிப்பு அச்சத்தையெ ச் சிவன் தகித்துப் பரவத இராசன் மகளாய்ப் பிறக் கப்பண்ணி விவாகஞ்செய்துகொண்டானென்றுஞ் சத்தியையும் பிரமாவையும் விஷ்ணுவையுந் சந் திரசேகராகைய சீவனையுந் சிவன் ஒருவேதத்தையு ம் விரும்பித்தேடிக்கீழ்ப்படிந்து ஆராதனைசெய்து பெருமைப்பேறும் பெற்றார்களென்று ஒருபுறத்திலும் இவர்கள் நாலுமுகந் தற்றுள்ளவர்களென்பது மறுபுறத்திலும் தீர்மானத்தினால் நூல்கள்தோறும் எதிர் மறையற்றதாயிருக்கின்றதும்ன்றி அந்தச்சத்தியானவ ள் சீவனுக்குத்தாயாராயிருக்க அந்தத் தாயாரைத் த னைக்குப் பேணசாதியாக விவாகஞ்செய்கிறாந் தீ நியாயமல்ல. தேவ இலட்சணங்களுக்குப் பொருந்தா து. அல்லவென்று தீருகிறதாயிருக்கா இப்படிப்பட்ட துறிகுண இலட்சணங்களுள்ள சிவன் விட்டுணு வென்கிற இரண்டு மன்த இராசாக்கள் இப்பொழுது பணிந்தால் அது முன் சொன்ன இலட்சணங்கவையுடைய ஒன்றான பராபர வஸ்துவைத்தொழுக்கிறதாய்ப் பலன்தருமோவென்பீர்களானால் நாங்கள் வேதத்திற்கு அயோக்கியரென்றும், மேலும்

இரட்டையாசிரியம்.

அனைத்தையும்படைத்தோரென்னுந்தியனென்ற றைந்ததும் நம்புதலானால் அவர் சருவார்திரியாமியா யலகிலனந்த வீரியனுமாயனவர் — மனத்தையும் வையிற் பிறக்குகின்றவையு மதிக்கவு நரநடைக்கே ற்க மறுமையில்கேட்க நரசமுங்கொடுக்க வழக்கவ ர்க்கடுத்ததமமீகம—கனைத்தையுந்விந்து சங் கரன்மேயிலை கரியால்வைதருமடைய கழிப்புமய ன்மேற் சீறிதுகளுரைத்துகவினும் சீருட்டியினெ ல்லா—வின்னத்தையும் படைத்தோரென்கிறவிவரை யெழிற முழுவதுந்நள்ளி ஈச்சரன்றிருமாலிருவரைப் பணிந்தாலேகனைத்தொழுவதாயிடுமோ. என்பதில் எல்லாவற்றையும் படைத்தவர் அன்னவாகனமே றுகிற பிரமாவென்று சொன்னது நம்புதலான பேச் சானால் அவர் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற சருவார்திரி யாமியாயும் அளவில்லாதவராயும் அந்த பலமுடை யவராயும் அவனவர் மனதையும் அவற்றின்கண் பி ற்க்கின்றவைகவையும்தி க்கவும் மன்தருமடைய ந ல்ல நடத்தைக் கேற்க மோக்கிஷமும், ஆகாத நட த்தைக்கேற்க நரசமும் மறுமையிலே கொடுக்கவும் அவருக்கடுத்ததாகும். அப்படிக்கிருக்க அந்த மீகமை யையும் கனைத்தையும் அவனுக்கில்லாமல் நீக்கி சிவ னுடைய கயிலாயத்தையும் விஷ்ணுவுடைய வை குந்தத்தையுமடையவேண்டி, பிரமாவின்மேற் சீறி து குற்றங்களைச் சொல்லி அமுதசொரியப்படாநின் ற சீருட்டியின் தீரவாயெல்லாம் படைத்தவரென்கி ற பிரமாவைஇலட்சணமேமுழுவதுந்நள்ளி ன சாதர் வேதசீத்தாந்த அந்தணரே சிவன்விஷ்ணுவென்கி ற இரண்டுமன்த இராசாக்களைஇப்பொழுதுபணிந்தா ல் அது முன்சொன்ன இலட்சணங்கவையுடைய ஒ ன்றான பராபரவஸ்துவைத் தொழுக்கிறதாய்ப் பலன்த

ருமோவென்பீர்களானால் நாங்கள் வேதத்திற்கு அ யோக்கியரென்றும், மேலும்,

விருத்தம்.

மண் பொதுத்தந்தைபிரமனென்றாரைத்தவார்த்தை யைச் சீருட்டிகரென்பதானால்மேகரமாயவரம்ன் தரையெல்லாம்வடித்ததற்கெதீர்மறையினையே—ப ண்புறத்தம்முரவரடிப்போற்றிற் பரகத்கொடுக்கிற்தியை யா பரகத்திபடைப்பர் படைப்பிலொன்றென்றல் ப டைத்தவர் நான்முகன்ல்லவா—வெண்மலைசீவன ரிவைகுந்தமமைத்தால் வீரஞ்சுணுண்டாக்கினாரெ ன்று வீரப்பது கயிலை வைகுண்டமுமோழித்தா மேல வைகளைச்சுதந்திரிப்போர் — எண்கனை படைத் தோராயினிருவருக் கேவல் செய்பவரவரவானால் ல்ச்சரன்றிருமாலிருவரைப் பணிந்தாலேகனைத்தொ ழுவதாயிடுமோ. என்று சொன்னதமன்றி, னவையார்—மண்பந்தனனைலை என்கிறபழ மொழியில், வழிபுறத்துச் சீவனம்பண்ணுதேயென்று னவையாருரைத்திருக்க அதையும் மறுத்துப்போட் டு மண் பொதுத்தந்தை பிரமாவென்றுசொன்னவார் த்தையாகச்சே, அவரைச் சீருட்டிகரென்றுசொல் லுகிற உபதேசம்மெய்யானால் அவர் மன்தரையெல் லாம் விநோதமாய்ச் செப்பயன்ட்டிருக்கிறதற்கு எதிர் ப்பேச்சில்லையே. அப்படியானால் அவர்களைக்குண மாக்குகிறதற்கு இந்துக்கள் அவருடைய பாதிக்களைத் தொழுவதால் அந்தச் சீருட்டிகர் பரகத்கொடுக்கிற தில்லையா. இல்லையென்றால் பரகதியுமொரு படை ப்பா. படைத்திருக்கிறபடைப்புக்களில் அதுவுமொ ரு படைப்புத்தானென்றால், உங்களுபதேசப்படி அதையும் படைத்தவர் நாலு முகங்கவையுடைய பிர மாவல்லவா? கைலாயத்தைச் சீவனும் வைகுண்ட த்தை விஷ்ணுவும் படைத்தால், நீங்கள் பிரமா படைத்தாரென்கிறது கைலாயத்தையும் வைகுண்ட த்தையுந் தவிர மற்றவைகளைப் படைத்தாரென்கி றதா? மேலும் கைலாயத்தையும் வைகுண்டத் தையுந் சுதந்திரிக்கிறவர்கள்எட்டுக்கணக்கவையுடைய பிரமாவின் பின்னகனானால் அப்போது இந்தப் பிர மாவுக்கும் அச் சீவனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் ஏவ ல்செய்க்கிற பண்ணிடைகாரனல்லவோ? அப்படியானால், கைலாயத்தையும் வைகுண்டத்தையும் உண் டுபண்ணி அங்கே வந்துசேருகிற தம்முடைய பின் னகள் பராமரிக்கவைத்த பிரமாவின் இரண்டு பண் னிடையடிமைக்காரராய்த் தீருகிறதாயிருக்க, சீவன் விஷ்ணுவென்கிற இரண்டு மன்த இராசாக்களை இப்பொழுது பணிந்தால் அது முன்சொன்ன இலட்ச ணங்கவையுடைய ஒன்றான பராபர வஸ்துவைத் தொழுக்கிறதாய்ப் பலன் தருமோவென்பீர்களானால் நாங்கள் வேதத்திற்கையோக்கியரென்றும், மேற்படி.

விருத்தம்.

அடங்கலும்பிரமா படைத்ததென்றாரைத்தீர ரிபதிக்கண்க்கென்றால் அவர்படைத்தவர்கட்கீவர் கடம்பதிகளழிப்பதென் கடன்சொல்லுமமைக்குள்— தடங்கைகட்டிருமால்சீவன்லக்கும்க்கு சத்தியென் பவளுக்குமுண்டா சதாசிவன் மகேச்சரன்நேவிகள் வாணியுஞ்சமைக்கவுந் தாங்கவயில்லையா—கடம் பனாரிகரபுத்தெய்வீரன் கனைபதிபடைத்ததுமுண்டா கடவுளென்பிப்படியாகிசூர் படையார் கத்திறவ்ளும்பு கின்றவர்கட்கீ—கடங்கடந்தீடுவோரித்தனைபெயராள ப்படியும்பலாந் தமீழர் ஈச்சரன்றிருமாலிருவரைப் ப ணிந்தாலேகனைத் தொழுவதாயிடுமோ. என்பதில் சருவ உலகத்தையும் நாலுமுகப் பிரமா சீருட்டித்தா ரென்று சொன்ன விசேஷமாயிருக்க ஐந்து முகப்பிர மாவாவது விஷ்ணுவாவது சீவனாவது இம்முன்று பேராலும் ஒன்றையுந் சீருட்டிக்கச் சத்தியில்லாத் படியினாலே இவர்களுக்கு கைலாயமும் வைகுண்ட மும்ல்லையென்றால் அப்போதந்தப் பிரமா சீருட்டித் த அவருடைய பின்னகனாகிய மன்தகளுக்கு இந் தச் சீவனும் விஷ்ணுவும் தங்கள் மோட்ச வீடுக ள் கொடுக்கக் கடமையெப்படிச் சொல்லுங்கள். சீஷுடிக்கப்படாநின்ற பெருமைபொருந்திய கரங்கள் விஷ்ணுவுக்கு முந்தினவள் தேவி இலட்சிமீக்கும் பிந்தின தேவி சத்தியென்பவளுக்குமுண்டா! மகே ச்சரனுஞ் சதாசிவனும் முந்தின தேவி மகேச்சு வரியும் பிந்தினதேவி மனோமணியும் பிரமாவினுடைய தேவி சரசுவதியும் யாதோன்றைச் செய்யவுந் தாங் கவயில்லையா? சீவனுடைய மகன் சுப்பிரமணிய், சிவனுக்கு விஷ்ணுவெளிப்பெற்ற ஐயனார், அல்லது கையனார், வீரபத்திரன் சீவனுடைய மு த்த துமாரன், யானைமுகத்தையுடைய மகாகணபதி

யுள் சிருஷ்டித்ததுண்டா? இல்லையென்றால் சிருஷ்டிகர்களாயிராமல் தாங்கள் தானும் காப்பாற்றப்படவேண்டிய சிருஷ்டிகளாய் இப்பூமியின்மேலிருந்து வாழ்ந்து இறந்துபோன இவர்களேப்படித்தேவர்களாவார்கள். மோட்சம்பெற விரும்புகிறவர்களுக்கு மோட்ச விடுகளை கொடுக்கிறவர்கள் இத்தனை போரா? இந்துசாதாரணத்தாந்த அந்தணை, இந்தவுபதேசத்தையெப்படி மெய்யென்று நம்பலாம் சொல்லுங்கள். ஆனால் சிவன், விஷ்ணு, இலட்சுமி, பிரமர் சத்தியமுண்டாக்கினார்களென்று எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றால் இதனடியில் எழுதியிருக்கிறதைக்கவனிக்கிறதென்றேறியவராலாமென்றிருக்கச்சிவன் விஷ்ணுவென்கிற இரண்டுமென்த இராசாகவா இப்பொழுது பணிந்தால் அது ஒன்றான பராபரவஸ்துவைத்தொழுகிறதாய்ப் பலன் தருமோவென்பீர்களானால் நாங்கள் வேதத்திற்கு அடியோக்கியரென்றும்;

இன்னும்வரும்.

கத்தோலிக்க விஸ்ப்புவும் அவருடைய ஆட்களும்.

மேற் சொல்லிய விஸ்ப்பு யாழ்ப்பாணத்துக்குவந்தபொழுது சனங்களைல்லாறும் ஊருக்கு வேதநன்மைகளைச்செய்து பழங்கான அனேககாரியங்களைத்திருத்த வேதத்தைச் சவிசேஷமுறையாகப் போதிப்பிக்க அடுக்குப்பண்ணுவாரென்றும் ஏரோப்பைக்குப்போய் அங்கேயிருக்கிற யோக்கியமான மன்தருடைய உதவியோத்தாசைகளைப் பெற்றுவந்து இங்கே அனேககாரியங்களைச் செவ்வையெண்ணுவாரென்றும் காத்திருக்க அவர் ஐரோப்பாவிலே ஏறக்குறைய சக்தம். பவுண்வரைக்கும் வாங்கிக்கொண்டு வந்தாலும் இன்னுமொருகாரியத்தையும் தவங்காமலிருப்பதென்னவீதம்? திருச்சபையொழுங்குகளோ களைவைக்குமுயிரிந்தநாட்களில் நடந்த மாதிரியையார்க்கிலும் மெத்தப் பழதாயிருக்கின்றன. வீக்கிரகாராதனைச்சடங்குகளைப் பரப்பிச் சனங்களை உபத்தரவப்படுத்தித் தங்கள் காரியம்பார்க்கிற யோசனை அல்லாது வேறொரு எண்ணத்தையும் இத்தாலியக்குருமாரிலே காணவில்லை. இவர்களிடைய மாதிரியும் நடத்தையும் ஊரைக்குழப்பிக்க கோவரணமேந்தையுந் தொந்தரவுபண்ணத்தக்க அடிபிககவாயுண்டாக்கத்தக்கதாய் இருக்கின்றது.

ஊர்காவற்றுறையிலே விஸ்ப்புவும் இருந்துகொண்டிவிக்கிக் வணக்கத்துக்குரிய சடங்குகளை நடப்பித்துச்சனங்களுக்கள்ளே பெரிய அடிபிககவா உண்டாக்கிப் போலீஸ் நீதவானையுந் தொந்தரவுபண்ணத்தக்கதாகச் சந்தியோதமையோர் குதிரையிலே ஏறினாப்போலே வானையும் உருவிக்கொண்டு சந்தஅந் தோனியாருக்கு விசேஷமாகப் படையெடுக்கவும் ஏழு அம்புகளினால் எய்ப்பட்டுக் களர்ள் மரத்தோடே கட்டுண்டு குறைப்பிராணமாய்க் கிடக்கிற பாவிச்செவ்வஸ்தியாரையுந் கூட்டிலே வைத்துக்கொண்டு சந்தியோத மையோருக்கு உதவியாகப் பிறப்படுவோம் வானுமென்று சனங்கள் தொந்தரவுபண்ணவந்தக்கதானகாரியங்களைமேயல்லாமுண்டுபண்ணிக்கோவினுக்குப்போன சனங்களெல்லாம் வெளியில்வரக்கூடாதபடியும் விட்டிலிருந்தவர்கள் கோவிலுக்குப் போகக்கூடாதபடியும் கலகங்களை விவளவித்து வேதத்தையுந் திருச்சபையையும் பழதாக்குகிற இந்த நன்மை தானுக்கும் நாங்கள் இவ்வளவுகாலமாக விஸ்ப்புவந்து செய்வாரென்று காத்திருந்த நன்மை. யாழ்ப்பாணத்திலும்பிடிக்க குழப்பம் நடக்கும்.

இப்படிக்கு, இந்தக் குழப்பங்களைக் கண்டவர்கள்.

உதயதாரகை.

சூயாசஅவுஸ் ஆனி மாதம். 22, தேதி.

யாழ்ப்பாணம்.

சுப்பிரீங்கோ. —சூனாசஅம். ஆண்டின் இரண்டாங்குநாயச் சுப்பிரீங்கோ இன்னுததுவரும் ஆடிமாசம் முதலாந் தேதி சனக்கீழமை யாழ்ப்பாணத்திலும், அந்த மாசம் இருபத்தேழாந் தேதி வியாழக்கீழமை அரிப்பிலும், ஆவணி மாசம் இரண்டாந் தேதி புதன்கீழமை சலாநத்திலும் கூடப்படும். முதலாம் நீதியதிப்பியும் கொளும்பில் மேற்றிராணியும் ஆடிமாசம் இவ்வீதம் வருவார்களென்று கேள்விப்பட்டோம்.

பிரசீத்தம்.

கோவரண தேசாதிபதியவர்களால் முத்திரையைப் பற்றி இச்செவ்வ நிருபிக்கப்பட்ட கட்டவா இந்தமாசம் முதலாந் தேதி பெலன்கொண்டு வழங்கத்தொ

டங்கீவிட்டதால் தேசாதிபதியவர்கள் சகலருக்கும் அறிவிப்பதென்னவெனில் முத்திரைசேர்க்க வேண்டியதற்குப் பதிலாக முத்திரை சேராமல் எழுதப்பட்ட அறுதியறுதிச்சாதனைகளினிமித்தம் நொத்தாரில மார் முதலியவர்களுக்கண்டான ஆக்கவனையுமற்றும் அதனுண்டான வீல்லங்கங்கவையுந் தீர்க்கும்படிக்கு இப்படிப்பட்ட கட்டவா நிருபமுண்டானது சனங்களுக்கு உபயோகமாகுமென்பதை அவர்கள் கவனித்துப் பார்க்கும்படி சகலரையுந் கேட்டுக்கொள்ளுகிறதென்றி அக்கட்டவாக்கை கடைசியிற் சேர்த்திருக்கும் முத்திரை அட்டவகளை சகலமானபேருக்கும் துலாம்பரமாய் விளங்குமென்றுங் காத்திருக்கீர்.

இரண்டு பவுணுக்கு அல்லது அதற்குமேற்பட்டதொகையொவ்வொன்றுக்கும் முத்திரையிலே பற்றுச்சீட்டுக்கொடுக்கவேண்டியது.

துவக்குமுதலிய இரண்டுக்கவா வைத்துப் பரிமாறும்படி உண்டான கட்டவாயும் இந்தமாதம் முதலாந் தேதி பெலன்கொண்டு வழங்க ஆரம்பித்துவிட்டதால் அப்படிப்பட்ட பொருளை வழங்கும்படி வைத்திருக்குந் சகலமானபேர்களுள் அதிச்சீக்கிரங் கோவரண ஏசன்றுத்துரையிடம் இருபதுபணங்கொடுத்து உத்தரவுச்சீட்டுவாங்கிவைத்திருக்கவேண்டியது. அப்படி உத்தரவுச்சீட்டு வருடமொருமுறை வாங்காமல் துவக்குகளை வைத்திருக்கும் பேர்களைத் தவமைக்க காரணியக்கொடாதுபோனால் அவர்கள் அஞ்சபவுணுக்குமேற்படாத ஒரு அபராதத்திற்கு ஏதுவாயிருப்பார்களென்றும், முறையாய்ப்படி அறியக்கொடுக்கும் போது, வைத்திருந்தவர்களுக்குப்போட்ட குற்றத்தல் அவரைசி இவர்களுக்குக்கொடுபெடுமென்றுந் தீர்மானமாயிற்று.

ரீ. ரீ. முத்துவேலுச்சேட்டியார்கூட்டம்.

வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து அராலிக்குத் தெருப்போட்டுக்கொண்டுபோகிற கூலிக்காரரைப் பராபரீக்கிறவர் கீழமைக்குக்கீழமை ஒவ்வொரு கூலிக்காரனிடம் ஒவ்வொருகூலிக்குமேற்பட்ட வண்ணார்பண்ணையிலுமுத்துவேலுவும் அவர்கூட்டத்தாரும் இஸ்தாபித்த பள்ளிக்கூட்டத்துக்குத் தரும் பண்ணைவருகீரென்று நல்ல அத்தாட்சியுடன் கேள்விப்பட்டோம். மறுமுது தெருக்களிலும் நீன்று வேலைசெய்கிற கூலிக்காரரிடத்திலும் இவ்வீதமாய்ப் பணமெடுத்துக்கொடுத்துவருகீரர்களென்றும் கேள்வி. ஆனாலும் அதனுண்மையைப்பற்றித் தெரியவராதது.

கொளும்பு.

களன்கங்கையென்ற ஆறு சமுத்திரமெடுத்தினால் நூற்றுக்கணக்கான அநேகம் வறிய சனங்கள் வீடுவாசலில்லாமல் அவலந்து தீர்க்கீரர்களென்று 'கொளும்பு ஒபிசேவர்' என்னுந் சமாசார பத்திரிகையினுந்றியவந்தது.

தபாந் சாவுபடிக்களவு. --இலங்கைத்தீவுள்ள தபாந் சாவுபடிக்களவுக்கு அச்சாரியாயிருக்கின்றவர் அறிவிக்கிறதென்னவெனில், போன மாசம் பதினாந் தாந் தேதி தீங்குக்கீழமைபின்னேரங்கொளும்புத் தபாலிற் கட்டிய காத்தங்கலும், பதினேட்டாந் தேதி வியாழக்கீழமை நுவலையெல்லியாவுக்கனுப்பின ஒரு கட்டும், கொளும்பிலுள்ள வியாபாரி ஒருவர் வதுவையிலிருக்குந் தன் காரியகாரனுக்கனுப்பிவைத்த அன்பது பவுண் நோட்டுங் களவுபோய்விட்டது.

அம்பாந்தோட்டை.

அம்பாந்தோட்டைக் கச்சேரியிலிருந்து அறுநூற்றைம்பத்துநாலுபவுண்நோட்டுக் களவுபோய்விட்டது. மேலும் வெள்ளிக்காச இருந்த மூட்டைகளை எடுத்துக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாகச் செய்யுக்காசுள்ள மூட்டைகளை வைக்கப்பட்டன. ஆகிலும் இரண்டிலும் கோவரணமேந்தாருக்கு வந்த நட்டம் ஆயிரத்தெண்ணூறு பவுண்.

களவுபோன நோட்டுக்கள்.

காருச பவுண்நோட்டளவுக்கு அம்பாந்தோட்டைக் கச்சேரியிற் களவுபோனதென்பது சகலருக்குந் தெரியும். அதைப்பற்றிக் கோவரணதேசாதிபதியவர்கள், சகலருமறியப்பண்ணியிருக்கும் பிரசீத்தமென்னவெனில், களவுபோயிருக்கும் நோட்டுக்களினுள்ள நொம்பரைக்கொண்ட வேறும்நோட்டுக்கள் ஆர்வசமிருக்கின்றனவோ அவர்கள் அப்படிப்பட்ட நோட்டுக்கள் தங்குளிடம்வந்த காரணம் எப்படியென்று பூரணமான நியாயங்கொடல் அவர்களைக்கோவரணமேந்தாருக்குக் கொடுக்கச்சம்பலித்தால் அவைக்குப்பதிலாக வேறுநோட்டுக்கள் கொடுக்கப்படுமென்றும், அவரவரிடமிருக்கும் நோட்டுக்களில், நொம்பர், தேதி அல்லது கையெழுத்து மங்கித் தெரியாமலிருக்கிற காரணத்தினால் அவையொருவேளை களவுபோன நோட்டுக்களின் சேர்ந்த நோட்டுக்களாயிருக்கக்கூடுமென்று சந்தேகப்படுகிறவர்கள் அப்படிப்ப

ட்டநோட்டைக் கொண்டுபோய்க்காட்டி வேறேநோட்டு வாங்கிக்கொள்ளலாம். அல்லது அடையாளம் போடுவித்துக்கொள்ளலாமென்றும், இன்னும் ஒவ்வொருவருந் தங்குளிடமிருக்கும் நோட்டுக்களைக் கொண்டுபோய் அடையாளப்படுத்துவீக்கப் பிரயாணல் அப்படிச்செய்வது நல்லதென்றும் நிருபிக்கப்பட்டது.

வம்பாய்.

வம்பாய் நகரியில் போபீஸ் என்ற கம்பனியாரின் கூட்டத்து வியாபாரிகளிலொருவராகிய, சீர். சி. போபீஸ் என்னுந் தரும்சாலி தனதுவியாபாரவிகளைச்சகலவற்றிலும் வேலையாயிருக்கும் அவ்வூர்ப்பிறந்த வேலகாரர் சகலருக்கும் அவரவர்க்குப் பேரமதியான முழு வருடச் சம்பளத்தையுமொருமுறையோடே உபகாரமாய்க் கொடுக்குப்படி அந்தந்த இடங்களுக்கு உண்டியலனுப்பியிருக்கீர். அவர்களுக்கு ஒரு வருடமும் போகவேண்டிய பணம் ஏறக்குறைய நூற்றைப்பது ரூபா. அவ்வேலகாரர் தங்கள் தங்கள் பணவிலைகளைப் பராபரிப்பதில் மிகவும் நீதார்த்தரகலிருத்தினால், இன்னும் அவர்கள் நீதார்த்தமுஞ்சாக்கரதையுமுள்ளவர்களாய் வரும்படிக்கவர்களானமென் மேலுந் தயிரியப்படுத்த வேண்டுமென்றெண்ணி இவ்வித உபகாரத்தைப் பண்ண உடன்பட்டார்.

அழகுவதீர்க்கதரிசனம்.

ஆயிரத்து எழுநூற்றுத் தொண்ணூறும் ஆண்டு வினில் தேயத்தல் அர்மீனிய பாலையிற் பிரசுரஞ்செய்யப்பட்ட ஓர் பஞ்சாங்கத்தில், ஆயிரத்து எண்ணூற்று நூற்றத்தேட்டாமான்டைப் பற்றியெழுதியிருக்கும் அழகுவதன தீர்க்கதரிசனமாவது—'இந்தவரும் அதாவது தூனாச அண்டில், சூரியன் செவ்வாயோடு மீனத்தில் வருவதால், தடிபதிகளினிடத்தம் இராசாக்களுக்குக் கலகமுண்டாம். யுத்தங்களும், படைக் குழப்பங்களும் உலகத்தில் வறிமையும் சங்காரமும் மீதுந்து நடக்கும். சனியும் வியாமுனுங்கூட நடக்கையால் உலகத்திற் கலகமுண்டாம். இராசாக்கள் தடிசெனையெனயொடுக்கி நெருக்கி இக்கட்டுப்படுத்தி கடைசியில் அவர்களே இராச்சியமுமிழந்து நாசப்படுவார்கள். வியாபார முஸ்திப்புக்களும் தடங்கலாகும். பணமும் குறைந்து அருமையாய்ப்போம். பேர்போந்த வத்தகரும் நட்டமுமடைவார்கள்' என்பதே.

லாகோர்.

மூலத்தான்பட்டினத்திலோர் பெரிய கலகமுண்டாயிருக்குது என்று மெலைச்சுக்கியெயிற் காட்டப்பட்டிருக்குது. துன்னேடையினிமித்தம் உத்தியோகத்திலிருந்து தள்ளுண்டுபோன காணசிக்கமென்பவனாலும், இங்குலிசுக்காரருடைய அதிகாரத்தைப் புரட்டி, இராணுவவீரரைக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கீழமை யாமற்போக வளம்பார்த்ததற்குப் பரதேசம் அகற்றப்பட்டிருக்கும் இராணியுடைய காரியகாரகைய சங்கா இராமனென்பவனாலும் பண்ணைசத்தியோசனயில்தொரு பகுதியாயிருக்கின்றது. இச்சத்தியோசனை அவ்வூர்ப் பட்டாளத்தைச் சேர்ந்த ஒருவனுடைய உண்மையினால் வெளிக்க வந்தது. இந்தியோசனகாரரை அகப்படுத்தி அவர்களைக் குற்றப்படுத்திகொள்ளுந்தருணம்வாய்க்குமளவுக்குத் அவர்கள் தாரலோசனைக்கு யாதொரு தடங்கலுஞ் செய்யவில்லை. பிறக்கட்ட வைகாசி மாசம் பதினேழாந் தேதி ஓயிற்றுக்கீழமை அவர்களைப் பிடித்து அடுத்த செவ்வாய்க்கீழமை விளங்கிக் குற்றவாளிகளாகத் தீர்வைபண்ணி வியாழக்கீழமைப்பட்டினத்துப் பிரதானவாசலிலே அவர்கள் கழத்திற் கயிறுபோட்டுநுக்கிப்போட்டார்கள்.

வம்பாய்.

வம்பாய் நகரியிலுள்ள தாரமீழந்த ஓர் பார்சிய துரைச்சாணி இளந்தென்றற்காற்றுக் குடிக்கும்படியெண்ணி ஓர் குன்றிலே கூடாரம் அடிப்பித்து அங்கே இருக்கும்படி தன் பின்னகளுடனே போனார். இன்னிமித்தம் பஞ்சாயத்தார் கோபங்கொண்டு அந்தத்துரைச்சாணி அதிச்சீக்கிரத் தன் அரண்மனைக்குப் போகவேண்டுமென்று கண்டிப்பான ஓர் கட்டவனையெனுப்பினவிடத்தில் அக்கட்டவன அவரீதியென்று துரைச்சாணி சினந்து என்னகாரணத்தைப்பற்றி நீங்கள் இக்கட்டவனையை அனுப்பினீர்களென்றும், அப்படி அனுப்புநதற்கு என்ன உரித்தென்றுங் கேட்டுப் பஞ்சாயத்தாருக்குத் தன்மகனைக்கொண்டொருசீட்டெழுதிவித்தார். இதுகாரியத்தைப்பற்றிப் பலரும் பலவிதமாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகீரர்கள். ஆனாலும் இத்துரைச்சாணி தன் எண்ணப்படி நடக்கிறதற்குத் தனக்கு நியாயமுண்டென்று பஞ்சாயத்தாருக்கேடுத்து ஒப்பண்பண்ணிக்கொடுக்கில், பஞ்சாயத்தாருடைய அதிகாரம் மோசப்பும்போலேயிருக்குது. (இந்துதேசநேசன்.)

MORNING STAR.

Jaffna, June 22d, 1848.

INFLUENCE OF THE BIBLE UPON THE INTELLECT.—The more we cultivate the intellect the more we honour Him who constituted our minds after the image of his own; and the more we search after knowledge, the wider becomes our view of the Divine benignity and wisdom. All the influences of the Bible tend to inspire the most earnest love of all truth and knowledge, and of self-cultivation. "Wisdom is the principal thing, therefore get wisdom; and with all thy getting, get understanding. Take fast hold of instruction; let her not go; keep her; for she is thy life." Such are its exhortations. And he who penned these words was commended of God, because he chose wisdom first of all. Among its finest characters, too, were men of learning, such as Moses, Joseph, David, Daniel, and Paul. The most thoroughly learned man, both understands the simplest truths best, and can set them forth most simply and effectually. He who is the light of the world, and the eternal fountain of wisdom, even the Divine Logos himself, when he dwelt among men, gave the most beautiful illustration how the profoundest mind can teach the ignorant in the ordinary forms of speech. There is a wide difference between the mysticism which learning, in its pride and pedantry, puts on, to excite the wonder and admiration of the vulgar, and that pure light which, from its own interior illumination, it throws around all subjects, so that common minds, and even little children, may understand them. Therefore let all the appliances of education be made as common as possible, and let him who would proclaim God's truth, lay hold upon all knowledge if he can: Thus, in the expansion of our noblest faculties, will a preparation be made both for receiving and imparting Divine knowledge.—*Dr. Tappan.*

THE BIBLE vs. PHILOSOPHY.—Those philosophies and sciences which, by our native powers, we achieve, are not to be put in the place or in the way of God's truth, which was intended not for philosophers and men of science in particular, but for all men, and for men who had no greater knowledge than those plain and common men to whom the Divine Word was at first addressed. If the Infinite, who is familiar with all philosophy and science, out of regard to poor simple men, did not pile upon his revelations the splendours and subtleties of erudition, shall we with our murky knowledges attempt it? If he had chosen to make his Bible a scientific book, he might easily have done so; and that He did not choose to do so, ought to teach us humility and forbearance in the use of our poor learning in respect to it. He, the Great Teacher, chose to teach us the awful and momentous lessons of duty and salvation in a plain and practical way. It is safest and wisest, and certainly most reverent, to learn of him the mode of teaching, as well as the truth to be taught.—*ibid.*

INEFFACEABLE CHARACTER OF EARLY ASSOCIATIONS.
It is related of Lord Loughborough, a Scotch nobleman in the time of George III. that to eradicate his accent he studied under a master. He conquered his defect; but in his old age, his Scotchisms, his vernacular tongue, and his accent all returned.

Alexander the Great, in early life, was distinguished for the rudeness and coarseness of his manners. By the skill of his tutor, Aristotle, he was enabled to overcome these; but towards the close of his life, they returned again with all their original force.

I have read of a devoted Christian, who was laid upon a bed of sickness. In moments of delirium he shocked and astounded his friends by the profaneness of his language. Upon his recovery, he explained the mystery by assuring his friends that such was his practice in very early life. He long ago had abandoned the practice, yet, so imperishable are impressions made upon the fresh and unoccupied minds of youth, that the stains of his youthful crimes were still upon his spirit.

THE NEW TESTAMENT IN OPPOSITION TO HUMAN SELFISHNESS.

Let the absolute requirements of the New Testament be peremptorily laid upon business, pleasure, social usage, political economy, and the whole of public procedure, and it would be like the letting loose of tornadoes in the forest. Let an angel of God come down to measure the ways of men, and to change all that disagreed with the golden Rule in the family, in the shop, in the ways of commerce, in social and political life, and the clamor of resistance would fill the heavens! What has been the occasion of all the heat and fury which has gone forth upon the slavery question, but the simple endeavour to procure for a despised class the simplest element of justice.

The mighty fermentation of England, the irrepressible throes of Italy, are but the result of the simplest truths of the New Testament. Let rulers who love absolute authority cast the Bible out of their dominions. It is as full of revolutions as the heaven is

of stars. Little by little it leavens the lump. Each encroachment upon embodied and organized selfishness brings on a battle. Behold, indeed, the axe is now laid at the root; and every tree which bringeth not forth good fruit shall be hewn down and cast into the fire!

It is only in this view that we can understand the belligerent words of the Prince of Peace, "I came not to send peace on earth, but the sword."—*Rev. H. W. Beecher.*

LIVE TO DO GOOD.

[BY GEORGE W. BETHUNE, D. D.]

LIVE to do good; but not with thought to win

From man reward for any kindness done:

Remember Him who died on cross for sin—

The merciful, the meek, rejected One;

When he was slain for crime of doing good,

Canst thou expect return of gratitude?

Do good to all: but, while thou servest best,

And at thy greatest cost, nerve thee to bear,

When thine own heart with anguish is opprest,

The cruel taunt, the cold averted air

From lips which thou hast taught in hope to pray,

And eyes whose sorrows thou hast wiped away.

Still do thou good: but for His holy sake

Who died for thine, fixing thy purpose ever

High as his throne, no wrath of man can shake;

So shall he own thy generous endeavour,

And take thee to His conqueror's glory up,

When thou hast shared the Saviour's bitter cup.

Do nought but good; for such the noble strife

Of virtue is, 'gainst wrong to venture love,

And for thy foe devote a brother's life,

Content to wait the recompense above;

Brave for the truth, to fiercest insult meek,

In mercy strong, in vengeance only weak.

NEWSPAPERS.

A man (says Dr. Franklin) as often gets two dollars for the one he spends informing his mind, as he does for a dollar he lays out in any other way.—A man buys a pound of sugar; he eats it, and it is gone, and the pleasure he has enjoyed is ended; but the information which he gets from a newspaper is treasured up in his mind to be used whenever occasion or inclination calls for it. A newspaper is not the wisdom of one man, or two men; it is the wisdom of the age, and of past ages too. A family without a newspaper, is always half an age behind the times in general information: besides, they can never think much, nor find much to talk about who take no newspaper. Where there is no newspaper the children will grow up in ignorance, without any taste for reading, and the wife, when the work is done, must sit down with her hands in her lap with nothing to amuse, or divert her mind from the toils and cares of the domestic circle. Who then would be without a newspaper?

THE GOOD LITTLE GIRL.

A very little girl who often read the Bible, gave proof that she understood her obligation to obey its precepts. One day she came to her mother, much pleased, to show some oranges which had been given to her. The mother said the friend was very kind, who had given her so much fruit. Yes, said the child, very, indeed; and she gave me more oranges than these, but I have given some away. The mother inquired to whom she had given them: The little girl answered, I gave them to a girl who pushes me off the path, and makes faces at me. On being asked why she gave them to her, she replied: "Because I thought it would make her know that I wish to be kind to her, and she will not perhaps be rude and unkind to me again." How admirably did she obey the command—to overcome evil with good.

THE FOX AND THE CROW.

A FABLE.

A Crow, having stolen a piece of cheese from a cottage window, flew up into a high tree with it, in order to eat it, which the Fox observing, came and sat underneath, and began to compliment the Crow upon the subject of her beauty. "I protest," said he, "I never observed it before, but your feathers are of a more delicate white than any that ever I saw in my life! Ah! what a fine shape and graceful turn of body is there! And I dare say you have a beautiful voice. If it be but as fine as your complexion, I do not know a bird that can pretend to stand in competition with you!"

The Crow, tickled with this very civil language, wriggled about and hardly knew where she was; but thinking the Fox a little dubious as to the particular of her voice, and having a mind to set him right in that matter, she began to sing, and in the same instant, let the cheese fall out of her mouth. This being what the Fox wanted, he snapped it up in a moment; and trotted away, laughing to himself at the easy credulity of his victim.

MORAL.

It is a maxim in the schools,
"That Flattery's the food of fools!"
And whoso likes such airy meat
Will soon have nothing else to eat.

QUEEN'S ADVOCATE.—The *Colombo Obs.* of June 5, announces on the authority of private letters, the appointment of Mr. Ryder, as Queen's Advocate of Ceylon, and expresses its indignation that "such men as Messrs. SELBY and STEWART should be superseded by such a person—of whose incompetency we have his own evidence."

INFUNDATION.—The Kalany (says the *Obs.*) has inundated its banks and hundreds of poor people have had their dwellings flooded or swept away.

SUPREME COURT.—The next Sessions of the Supreme Court are notified to be holden at Jaffna, on or about the 1st July;—at Aripo, on or about the 27th July;—at Chilaw, on or about the 2d August.

POST OFFICE ROBBERIES.—The Post Master General announces that certain letters posted at Colombo on the evening of May 15, and a packet despatched for Nuera Ellia on the 18th are missing—£50 in notes despatched by a mercantile House at Colombo to its agent at Badulla have also been abstracted from the mails—though the notes were cut and half sent on one day and half on another. "Roguary," says the *Observer*, "seems to be going ahead in Ceylon."

ANOTHER ROBBERY.—Government Treasury Notes have been stolen from the Hambantotte Cutchery to the amount of £654.—Bags of silver were also abstracted and bags of copper substituted in their place, making the total loss £1800.

COMMERCIAL PROSPECTS OF ENGLAND AND HER DEPENDENCIES.—The *Friend of India* of May 25, has the following serious remarks in a leading article under this head: "The commercial system of Europe has been almost as rudely shaken as the political and social frame of Society, and on all sides we have the destruction of property, the loss of credit, and the suspension of industrial pursuits.—In this commercial desolation it is English interests which suffer most sharply. England is the pivot of the commerce of the world, and no disorganization can take place abroad without inflicting a deep injury on her. These various circumstances—the utter annihilation of property in France, the simultaneous fall of mercantile houses throughout the continent, the interruption of trade and commerce, and the prospect of general hostilities arising from the conflict of principles, must naturally contribute to paralyse the great establishments which are in a measure the mainstay of all commercial negotiations throughout the world.—The storm which is now impending is likely to be more general and more fearful than any which the history of the past records and will subject the stability of all commercial establishments, even the most magnificent houses to a severer ordeal than they have ever yet passed through. The universal confusion which must ensue from any difficulties to which these houses may be reduced, gives the present period a character of peculiar solemnity."

SOURCE OF ENGLAND'S DANGER.—The countries in which the pursuits of industry have been interrupted, and the power of consumption has been so lamentably weakened, are among our best customers, and the interruption of commercial intercourse with them will take off two-thirds of our European exports. The consequences of this disturbance of the peace of Europe may soon be visible in the silence of our looms and the closing of our factories. Our immediate danger arises from the prospect of having tens of thousands of our workmen without employment and without bread, and great indeed will be the danger to our political institutions from a starving multitude, and demagogues ready to fan discontent into rebellion. It is when John Bull has nothing to do and nothing to eat, that he is most disposed to take the constitution to pieces."—*Friend of India.*

LAHORE—MOOLTAN.—It now appears that the insurrection at Mooltan, mentioned in our last issue is but a branch of a conspiracy planned at Lahore, by *Khan Singh*, who was some time ago dismissed from service for ill conduct, and *Gunga Ram*, an agent of the banished *Ranee*, designed to withdraw the Troops from their allegiance and overturn the British authority. The conspiracy was revealed through the fidelity of a native trooper, and the conspirators were permitted to carry on their intrigues without interruption till the arrangements for securing and convicting them were complete. On Sunday, May 17th, they were secured without being able to offer any resistance;—on Tuesday following they were tried and convicted, and on Thursday, hung up by the neck at one of the principal gates of the city.

PRINCELY LIBERALITY.—Sir C. FORBES, of the firm of Forbes and Co. Bombay, sent out orders, not long ago, to have the amount of a whole year's wages given, as a present from him, to all the native employes in the Firm. The sum thus expended is said to be about Rupees 40,000. It is bestowed as a reward for past services and an inducement to future diligence.

REMARKABLE PROPHECY.—The *Calcutta Englishman* gives a copy of an *Ephemeris* published in the Armenian language at Venice, in the year 1796, and afterwards reprinted in Calcutta, in which we have the following remarkable prediction relative to the year 1848.

"As the sun will this year enter the twelfth sign of the Zodiac in conjunction with Mars, it is possible for kings to be severely handled by their subjects—bloody

wars, carnage, destitution and desolation will render the year memorable! The united influence of Saturn and Jupiter will produce political convulsions in different parts of the globe! Nations will be ill-treated, aggrieved, and oppressed by their respective rulers and kings, whose oppression and tyranny will cause their ruin, degradation and eventual fall from their thrones. There will also be a general stagnation of trade, an unprecedented pressure in the money market, and numerous disastrous failures of long established mercantile houses."

A PARSEE LADY AGAINST THE PUNCHAYET.—A Parsee widow Lady with a grown up family at Bombay, wishing to enjoy the cool breeze ordered tents to be pitched on some land belonging to her on Malabar Hill, and went with her family to reside there. The Parsee Punchayet took offence at this proceeding, and sent a peremptory order to the Lady to return to her own dwelling. Indignant at what she deemed an act of tyranny, she caused her son to write to the members of the Punchayet demanding their reasons for such a mandate, and also questioning their right to issue it; the question involving much more than the mere matter in hand, has been warmly taken up and as usual the Parsee papers take different sides. If the Lady can substantiate her right to act as she pleases, which appears highly probable, a severe blow will be given to the authority of the Punchayet.—*Friend of India.*

ORDINANCE DISALLOWED.—The *Examiner* of the 10th inst. states that the Ordinance of 1848, "for the more convenient and speedy trial of Crown cases," has been disallowed by the Home Government. When under consideration in the Council it excited much discussion and all the unofficial members entered their Protest against it.

SUPPOSED LOSS OF A COTTON SHIP.—The Magistrate of Bentotte has reported that a quantity of Cotton and Planks have drifted on shore between Bentotte and Amblangodde.—*Obs. June 12.*

NEW ROAD ORDINANCE.—The Government Gazette of June 10th promulgates the *New Road Ordinance*, which comes into force from that date.

THE STOLEN NOTES.—Public notice is given "by his Excellency's command" that other notes will be given in exchange for those which bear the numbers of the stolen notes, in all cases where the possession of them can be satisfactorily accounted for: and that in all those cases in which parties may be doubtful from the defacing of the number, or date, or otherwise, as to the fact of a note being included among the stolen ones or not, the notes in question will either be exchanged for others or marked at the General Treasury.—The holders of any Treasury notes whatever may have them marked if desired."

QUESTIONABLE METHOD OF RAISING FUNDS.—We are informed, on good authority, that the Superintendent of Coolies on the Road from Batticotta to Araly, collects one pice a week, from each of the coolies employed under him, which is applied for the support of the anti-caste Native School of Messrs. MOOTROO VELOZ and Co. at Wannarponna. It is reported also, (but we do not know the fact,) that similar levies are applied to the workmen on other roads for the same object. We suppose these Superintendents are unaware of the highly-objectionable character of such a method of collecting money for their friends—the Patrons of the school.

GOVERNMENT MINUTES.—All receipts for the payment of money amounting to or exceeding £2, must be upon stamped paper.

The Ordinance No. 13 of 1847, "For regulating the possession of Fire arms" has commenced to take effect from the 1st inst.

The Ordinance No. 7 of 1848, "For registering Palanquens and other Carriages let to hire" has also come into operation from the same date.

The Ordinance No. 3 of 1848, "For the registration of Carriages and Bots used for the conveyance of goods and passengers for hire" commonly known as the Carrier's Ordinance, came into operation on the 1st April last. As heavy penalties are attached to the evasion or casual non-observance of the Provisions of these Ordinances, particularly as regards the licenses which must be obtained under them, His Excellency desires to call the notice of the public in general, and more particularly of the parties who may be directly affected by them to the necessity for an early attention to the obligations imposed on those whom it may concern by these Enactments

CHARACTER OF THE LATE REVOLUTIONS IN AUSTRIA AND ITALY.—The connexion between the Imperial and the Papal power is now for the first time totally destroyed, a circumstance of vast significance in its bearing on the future destinies of Europe. Speaking of the Roman Pontiff as prefigured by the two-horned Beast of the Apocalypse, Whiston remarked, "He is the common centre and cement which unites all the distinct Kingdoms of the Roman Empire, and, by joining with them, procures them a blind obedience from their subjects, and so, he is the occasion of the preservation of the old Roman Empire in some kind of unity and name and strength, which otherwise had been quite dissolved by the inundations and wars succeeding the settlement of the barbarous nations in that Empire." Is it

not, then, a most extraordinary event which has divorced the tiara from the iron crown; not transferring the Imperial power to the Vatican, as in the palmy days of the Papal sovereignty, but withdrawing from secular tyranny the support of the spiritual despotism? It is as if a warning voice to the despots of the earth had proceeded from the Papal Chair itself, proclaiming that their fall was at hand. The quarrel of Rome with Austria is for municipal institutions, for national independence, for civil freedom. How unlooked for, that the moral movement should begin at the centre of Papal Christendom! And how rapidly has the earthquake propagated the vibration which has prostrated the Continental despotisms! Nothing like this has ever before occurred in history. Unlike the Paris Revolution, those of Italy and Germany have not originated with or been effected by the working classes only, but the middle classes, the clergy, and a large portion of the aristocracy, have been on the popular side. In Sicily and Naples, the insurgents were led by the first men in the country. In Berlin and in Vienna, the middle classes and the educated youth acted the most prominent part. At Milan, the audacity of a boy of sixteen is said to have decided the wavering people, and produced the Revolution. Firing a pistol at the soldiery, he exclaimed, *Viva l'Italia!* The shot and cry had a magical effect; and the next moment, the guard were over-powered, and Vice-President O'Donnell made prisoner. But what would the spark have done, had there been no train to fire? The patriotic ardour of the women of Milan the same account represents to have been the exciting cause of the Revolution. The count Borromeo who is immensely rich, was at the head of the movement; and the women of all ranks employed themselves in combining red, green, and white ribbons into the national emblem of liberty, and attaching to them gold or silver medals of Pio Nono.

In Germany as in Italy, in Hungary as in Poland, the movement is not merely popular, but national. And in this instance, it may, we believe, truly be affirmed, that the voice of the people is the voice of God.—*London Patriot.*

TO CORRESPONDENTS.

We have received for publication—the Preamble Constitution, Rules, &c. of the "Jaffna Native Church Missionary Society" but too late for insertion in this number.

[For the Morning Star.]

INTEMPERANCE—DANCING.

The people are more engaged to attend a dance on sabbath days, which demoralizes them and unfits them for their social duties than to come to those assemblies where the people of God worship the unchangeable Being with purity of mind. Is it not enough that one generation, after hearing the commendable Truth has become kindling fuels to hell-fires. Let us who are the descendants of this generation that died in unbelief begin at mid-day to whisper in the ears of the young that dances are an evil against the mental and moral improvement of mankind, and more especially against the *Divine will.*

In India it frequently happens, that if a great forest full of trees, dry leaves, and entwined bamboo boughs, catch fire by the friction of the dry branches, the flame will scatter in every direction by the influence of the wind, till it causes a great conflagration and consumes even the green trees. It is just the same case with dancing. This art is generally practised by the poor classes for the sake of a livelihood, who having no settled habitations, wander with their families and children from place to place as rope-dancers, &c. We do not mean that dancing is restricted to those poor inhabitants that support themselves by this profession; but, it ought to be entirely rooted out from the land, and the poor people who pursue this be obliged to find and fix themselves upon some other vocation from which they could draw ample supply to themselves and their families. Those who patronize these wandering dancers, ought to give their pecuniary aids and their vigorous efforts to some better purposes. If the resources of our people were expended on objects of great importance for the advancement of our nation in civilization and morality, and all the people were determined to carry into execution such objects, the idle and slothful persons who are ever alert to contrive means to plunder the property of their neighbours by their ill gains will be diminished. There may be a little plausibility on the part of the supporters of dancers that their encouragement in such a case will envelop the minds of the people with the darkness of ignorance, and thus give themselves an ascendancy over the vicious and refractory. We must always keep in mind, that when we are speaking of great men among the Hindus it does not mean characters distinguished for virtuous actions, renowned patrons of science and learning, patriotic introducers of civil and moral perfection, or in a word, founders of civil and religious duties; but on the contrary, it signifies, famous tyrants in vicious deeds, misanthropic introducers of ignorance and illiteracy, celebrated heroes of superstition and demoralization, or in short, cruel monsters of wickedness. We do not mean to reduce our beloved nation to such a state of moral degeneracy as to call virtue, vice; and to stigmatize good men with infamy; but, we mean to develop the general character of the wicked to the view of every one. They know the distinction between an action which is virtuous and that which is vicious, and can select those things which are fit to be held with stability, from those which ought to be discarded from the sphere of human duties. Be it very far from us to detract from the worth of the people, because of their manners and customs, which are in strict accordance with their superstitious notions. But what are the societies they have formed for the improvement of the nation? What are the principles, on which, if they continue to stand firmly, will give them improvement and civilization? If these and similar questions were urged upon the Hindus with eagerness, it is certain, that they have very few virtuous actions to commend to public notice. H. A. W.

A COMPLAINT AGAINST THE ROMAN CATHOLIC BISHOP, AND OF THE QUARRELSOME DISPOSITION OF SOME OF HIS FLOCK.

[We have thought proper to omit some parts of this Communication.—*Ed. M. Star.*]

DEAR STAR,

We remember you told us some time ago, through the statements of one of your correspondents, that the arrival of the Bishop of Jaffna was hailed by the people of his Communion with more than ordinary solemnities, in expectation that he contemplated a good amount of reformation in the Church both by instructing the old and the young in the truths of the word of God, and by doing away with all the idolatrous abuses in their ceremonies which were sanctioned and supported by the Goa priests. Agreeably to this, his Lordship had also assured the more intelligent part of them, when he left the Island for Europe, that he would represent the deplorable state of the Church here, and obtain assistance both from His Holiness and from other respectable communities there to effect the purposes of his intended reformation—and accordingly we have heard the cheering intelligence that his Lordship had met with liberal promises from respectable societies of large sums to be remitted yearly and a ready payment to the amount of £4,000 sterling to begin his work of improving the people. Under these circumstances why has not he commenced any work as yet? On the contrary we see things go on up side down. Idolatrous abuses increase daily—disaffection towards him and his clergy, heightens every week. Parties and factions are every day increasing. At Kaytes where the Bishop now resides superintending a series of idolatrous ceremonies at St. Anthony's, the people are divided into several parties making ample preparations to oppose and fight against each other. We hear that the animosities are grown so high that St. James has already drawn his sword against St. Anthony, and poor St. Sebastian, although fastened to his tree with seven arrows to a lingering death, is not allowed to lie with his own distress but is compelled by his people to head them as an auxiliary body to St. James. Finding the state of things to be such, the people that went to witness the ceremonies have come away without securing any benefit.

June 12th 1848.

We remain,
Yours Obedient servants,
A number of BY-STANDERS.

A REFLECTION ON THE PITIABLE INHABITANTS OF SOME OF THE ISLANDS BELONGING TO JAFFNA, AND A FEW DISTANT VILLAGES.

The true happiness appointed for man in this world of pilgrimage is quite different from the pleasures enjoyed by the brute creation, possessed of no immortal soul, that have no account to give at last of deeds done in the body. The pleasures, as it is observed, which arise in the brutes have their source in eating and drinking things tasteful, in satisfying their carnal thirsts and appetites, and in doing things of such nature; but though the generality of men derive, what they call, pleasure from such things, they are not things which constitute their real felicity,—which none but they who feel it know. Felicity is too sacred a name to be given to the unsatisfiable pleasures of the sensualist and the glutton; it arises from the loving of God and our neighbours as ourselves. In short, the soul of man is susceptible of so great a degree of happiness, that it cannot possibly be satisfied with possessing mere earthly good. No other class of people than Christians; (I mean not those called Christians, but those who are truly so,) is possessed of such happiness. They are happy in whatever state they be, whether in sickness or in health, in tribulation or comfort, in danger or in safety, for they know that they are always under the providence of Him who loves them and whom they love more than all. Who would exchange the humble peace which Christian virtue gives for all the honours and pleasures of this vain world? It is very pitiable to see many in this world of woe possessing no such happiness, even while it is under their reach; and still more pitiable it is to see that many have not the means of obtaining it. Travelling to some distant villages and to some one of the islands here about, I found a vast number of Romanists, who are Christians as they are called, but give the glory due to Christ to saints and angels also. They, I think, firmly believe their religion to be the only true one; and many do not, perhaps, know many of the Catholic doctrines and yet possess a false peace of mind. I believe there still prevails among some of them, at least, a foolish and wicked belief as it was some years ago, that some of the saints are greater than Christ himself. Probably many a saint in heaven pities such foolish and wicked men who thus rob God, as it were, of the glory due to him and give it to saints and angels, who themselves profess to be his humble servants and obedient children. You who are sent to preach the Gospel from the distance of several thousand miles! Give ear to my plea for these islanders who are perishing without the means of obtaining the waters of life.—Will you see the pearls of great price perish? Is your health greater than the worth of their souls! Duke of Wellington cares but little for the loss of thousands of lives if he can subdue the enemy. Will you be afraid of injuring your health when you see the great enemy (Satan) extending his realms abroad, and not oppose him? Hath not your Lord promised the Spirit of power divine to be with you? Do you not know that whether they be converted or not your reward will not be lost, if you labor? Why is not their land trodden by the beautiful feet of those that carry the glad witness of salvation? What encouragement do you want more that you may labor among them than those you read in the Scriptures? If these islanders truly know the blessings of the Gospel of Christ, their earnest and prayerful language to you would be (as that of the Macedonian in St. Paul's dream) "Come over and help us." Yours obediently, &c.

J. J., OF JAFFNA.